

Pokračování ve zveřejňování vzpomínek našich spoluobčanů. Nejzajímavější části vyprávění najdete zde, celý přepis vzpomínek včetně mluveného slova je k dispozici v milínské knihovně.

Uveřejnili jsme: 1 - Jiří Baštýř, 2 - Olga Neklová, 3 - Jana Vojáčková, 4 - Eliška Průchová, 5 - Věra Kopalová, 6 - Jaroslava Fírtová a Zdeňka Bejčková

Alena Kožinová - do Milína se přestěhovala ze zátopové oblasti Orlické přehrady

Pro pivo jsem vždycky jezdila na bruslích...

Narozena r. 1936, rozhovor zaznamenan v r. 2016.

Můžete mi říct, od kdy jste v Milíně?

My jsme se sem přestěhovali v r. 1958. Bydleli jsme předtím přímo v Orlických Zlákovicích a když se stávala přehrada, tak jsme museli pryč.

To by bylo asi další jiné vzpomínání, co?

To by bylo. Ale mně se ani moc nestýskalo, já jsem měla půlroční dceru Danu, byla jsem krátce vdaná, takže jsem sem přišla ráda.

A vy jste se sem přistěhovali a dům už byl postavený?

Ano, to stavělo Vodní dílo Orlík Praha. Stejně tak stavěli v Bohosticích, Klučenicích i ve Starém Sedle (část obce Orlík n. Vltavou).

A kdo se sem přistěhoval podobně jako Vy?

Do Mírové ulice přišli Maříkovi, Kuchařovi, pak tu byl druhý Kuchař, to byl Alois, pak byl ten drážní barák na rohu. Z druhé strany od vody byly taky Vac-kovi, pak Feferovi, pan Kolka z Techniče a Toužimských. My jsme se všichni stěhovali z toho zátopového území během měsíce všichni.

A znala jste tu někoho?

Já jsem sem chodila poslední rok do školy, do devítky (ve staré škole). Do třídy jsem chodila s paní Petrovou, s panem Vošahlíkem, Formánkem, Petrusem... Do Milína začal jezdit autobus. Já jsem orodovala u táty: Nechtějte ani v Milešově, ani v Klučenicích, já chci do Milína. Bylo mi 22 let, když jsme sem přišli.

Co bylo za Vaším barákem, pole?

Ano, moje kamarádka Havelková z Lešetic chodila k příbuzným Jechovům a tady jsme vyšli od Oplů a to byla pláň až k Jechovům, to bylo prázdné. Baráky pod námi v Mírové ulici taky ještě nebyly. Sládkovic stavěli, když už jsme tu byli a Babincovi taky.

Milínský zpravodaj – 2022

Tam, co je dnes samoobsluha COOP, tam byla stará budova, byly tam nějaké kolny, od výboru (Místní národní výbor) sem nahoru. Co bydlí Vondráškovi, tam bydleli Pilcovi, ten dům už tu byl. On byl holičem. Tady, co je teď kultu-rák, byly zahrady.

Jezdila jsem z Milína na přehradu autobusem, dělala jsem tam telefonistku. Od národního výboru jsme sem nahoru procházeli takovou zahradou. Nakupovat jsme chodili ke Štětinovům a pak k paní Cihelkové (v ul. 11. května, dnes viet-namský obchod).

Milínská samoobsluha v 80. létech min. stol.
U pokladny platí paní Alena Kožinová

A co ve volném čase?

Manžel byl sportovec, fotbalista. Já jsem byla úplný antitalent. Manžel chtěl, abych chodila na cvičení, které vedla paní Vopičková, ale já nechtěla. Manžel chodil i na volejbal. Jezdili jsme často po fotbalových zápasech do okolních vesnic.

Děti si chodily hrát na Pahorky. A tam, co bydlí Stočesovi v Sokolské ulici, to bylo všechno prázdné, tam byly louky.

Byla jsem ve Svazu žen, chodily jsme na různé brigády a taky na slavnosti k pomníkům. Vedla to paní Ženíšková. Pravidelně jsme se scházeli, myslím že v sokolovně, ale už si přesně nepamatuju. Taky si vybavuji, že jsme jeli od svazu žen do Prahy do parku Julia Fučíka (dnes Výstaviště), byla tam nějaká mezinárodní konference a do mikrofonu mluvila černoška. Říkali nám, ať si to nastavíme na český překlad. Z toho jsme byli úplně vykulení. Taky jsme chodili společně na maškarní. Jeden rok jsem byla s paní Baštýřovou a Nováko-

vou. To jsme byly za lampiony. Měly jsme na hlavě lampion, muž mi to udělal i s baterkou. A na sobě jsme zepředu měli napsáno: Zhasněte lampiony, na zádech pak: Já chci vidět tmu. Po plese jsme ještě chodili tam, co bydlel Tonda Brabec (nyní jsou tam Bartošovi), ráno jsme k Tondovi vždycky chodili na kafe.

Co jste děli ve volném čase v zimě?

Chodili jsme bruslit, mně to šlo celkem dobře, protože jsem byla od té vody.

Tak přece jen nějaký sport!

Pro pivo jsem vždycky jezdila na bruslích, když jsme bydleli ještě ve Zlákovičích, asi kilometr. Tady jsme chodili bruslit na Bahno.

Ještě něco k tomu sídlišti?

Tady ze sídliště, jak bylo postaveno od Vodního díla Orlick, většina lidí jezdila do práce na přehradu. Tady se jim postavili bytovky. Někteří se odstěhovali, jiní si postavili domy, někdo zůstal v bytě. Tady ve Sportovní ulici, všichni dělali na přehradě, nejdřív měli byty, pak si postavili domy.

Já vlastně jsem byla spokojená, že jsme se přestěhovali sem. Sice jsme tam měli baráček, ale tady to bylo pohodlnější žití. Byly tady ordinace doktorů, hodně prodejen...

Rozhovor nahrála a zpracovala Dana Reiterová